

HALKIN KURTULUŞU

28 Temmuz 1980 20 Lira

198

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN YOĞUNLAŞAN SALDIRILARI VE İZLENMESİ GEREKEN YOL

FAŞİST DİKTATÖRLÜK ÖZELLİKLE İKİ TAKTİĞİ YÜRÜRLÜĞE KOYMUŞTUR: BİRİNCİSİ REFORMİZMİN ETKİNLİĞİNDEKİ KİTLELERİ CHP'LİLERİN ÖNDE GELENLERİNİ KATLEDEREK SİNDİRMEK, İKİNCİSİ, DEVRİMCİLERİN ETKİNLİĞİNDE BULUNAN VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELENİN ODAK NOKTASI OLAN YERLERİN TOPYEKÜN İMHA EDİLMESİDİR. BU YERLER TÜRKİYE'NİN BUGÜNKÜ ŞARTLARINDA BÜYÜK BİR ORAN TUTMAKTADIR.

Emperyalizmin ve gerici egemen sınıfların ekonomik ve politik krizinin derinleştiği, yalana dayanan her türden faşist propagandaya rağmen, doğru dürüst herhangi bir iyileşmenin görülmediği somut bir gerçektir. Bu durum, Türkiye'nin devrim aşamasına doğru yol almasının nedenini oluşturmaktadır. Devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın şiddetlenmesi ve giderek devrimin güçlerinin türlü olumsuzluklara rağmen gelişme göstermesi, karşı-devrimin saldırılarının yoğunlaşmasına neden olmaktadır. Emperyalistler ve gericiler devrimin objektif koşullarının olgunlaşmasının temelleri üzerinde yükselen devrimci mücadeleyi boğabilmek için amansız bir saldırıya girişmiş durumdadır. Emperyalistler arası çatışmanın ve rekabetin keskinleşmesi devrimin olgunlaşmasının diğer bir şartını oluşturmaktadır. Emperyalistler bir yandan devrimi boğmak, diğer yandan da hegemonyalarını pekiştirmek, ellerindeki pazarları kaybetmemek ve diğerlerinin pazarlarını ele geçirmek için yoğun bir çabaya girişmişlerdir.

Özetle emperyalist-kapitalist sistemin bunalımının bir yansaması olan Türkiye'nin ekonomik bunalımı, gerici sınıflar arasındaki politik krizle, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler arasındaki çelişmenin keskinleşmesiyle birleşmekte ve gelişmektedir.

Bugün ABD emperyalizmi, Türkiye devriminin gelişmesini faşizme dayanarak boğmaya çalışıyor ve bunun için gerici egemen sınıflara ve faşistlere elinden geldiğince yardım ediyor. Amerikan emperyalizmi İran devrimiyle almış olduğu derin yaranın, Ortadoğu'da ve özellikle de Türkiye'de yiyeceği bir darbeyle derinleşmemesi için ülkemizde yoğun bir faaliyet yürütmektedir. Bir yandan İran devrimi boğulmak isteniyor, diğer taraftan Türkiye'nin devrim aşamasına girmesi önlenmeye çalışılıyor.

Bugün Türkiye'nin durumu gerici egemen sınıflar için hiç de iç açıcı değildir. Eskisine oranla daha güçlü bir şekilde işsizliğe, sefalete itilen emekçi kitleler her alanda bu durumu kabul etmemeye çalışıyor. Üretimin durması ve gerilemesi, binlerce, onbinlerce insanı işsizliğin kucağına itiyor. Geri tarım ekonomisinin çıkmazı, başlayan kuraklıkla daha da derinleşiyor. Bir yandan hayat pahalılığı, bir yandan kuraklık ve tarımda da üretimin gerilemesi milyonlarca köylünün hayatını tam olarak çekilmez hale getiriyor. Revizyonizmin ihanetine ve grev kırıcılığına rağmen 50 binin üzerinde işçi ekonomik hakları için mücadele ediyor. Faşizmin kanlı terör ve baskısı altında faşist hükümet tarafından grevler birbiri ardı sıra yasaklanıyor. Askeri kuşatmalar altına alınan fabrikalarda işçilerin greve girmesi engellenmeye çalışılıyor. İşçi sınıfımız yer yer bu duruma göz yummadığı gibi, karşı da çıkıyor. Her şeye rağmen bugün hükümet tarafından ertelenen grevler 40'ın üzerindedir ve bu durum onbinlerce işçinin grev hakkının fiilen yok edilmesi anlamına gelmektedir.

Bir buçuk seneden beri devam eden azgın sıkıyönetim uygulamalarına, işkencelere, sokak başlarında insanların kurşuna dizilmesine, elli binin üzerinde insanın tutuklanmasına, faşist kitlesel katliamlara, faşist sivil milislerin her önlerine çıkanı katletmelerine rağmen, kitlelerin mücadelesi Çorum örneğinde görüldüğü gibi yeni biçimler alarak gelişmektedir.

Türkiye'deki mücadele, artık yer yer küçük tarım üreticilerini de kapsamaya başlamıştır. Küçük tarım üreticileri ve yarı-serf durumunda olan tarım emekçileri, çıkarları için mücadeleye atılıyor. Tabii ki, bu durum halihazırda başlangıç dönemindedir.

Son dönemlerde büyük boyutlara varan faşist diktatörlüğün saldırı ve katliamlarının odak noktasını devrimin bu gelişmesi teşkil ediyor. Revizyonistler, durmadan tek taraflı faşist saldırıları ön plana çıkarıp faşizmin kitleler üzerinde yaratmak istediği yılgınlığın yayılmasına yardım etme çabalarına rağmen, emperyalizm ve özellikle ABD emperyalizmi ve gerici egemen sınıflar, devrimci mücadele karşısında oldukça tedirgindirler, korku ve panik içerisindedirler. Bunun için devrimin gelişmesini boğmak için amansızca bir saldırı kampanyası başlatmışlardır. Özellikle bu saldırı işçi sınıfını hedef almaktadır. Emperyalistler ve gerici egemen sınıflar, krizin yükünü tamamen işçilerin, emekçilerin sırtına yıkmak için yoğun bir faaliyet yürütüyor ve bunun için işçi ücretlerinin artışını faşizmin kapkara ortamında engellemek istiyorlar. Bu yüzden kısıtlı olan grev ve sendika hakkını dahi yok etmeye çalışıyorlar. Fiilen yok etmek için senelerce süren yetki uyuşmazlıklarını çözümsüzlüğe bırakıyor ve hükümet eliyle birbiri ardı sıra grevleri erteletiyorlar. İşçilerin ve emekçilerin bu duruma göz yummayacaklarını bildiklerinden şimdilik onları tam olarak hedef almayan, kitlelerin ileri unsurlarını hedef alan ve devrimcileri yok etmeyi amaçlayan bir politika yürürlüğe koyulmaktadır. Bunun için de kitlelerin ileri unsurlarının yaşadığı, devrimcilerin şu veya bu oranda etkinlik kurduğu yerlerin yok edilmesi birinci plana getirilmiştir. Artık tek tek ve grup olarak devrimcilerin tutuklanması ve sindirilmesinin yerini tüm kitlesi kapsayacak şekilde illerde, ilçelerde, mahallelerde yaşayan insanların kitlesel tutuklanmaları ve katledilmeleri almıştır.

Bugün faşist diktatörlük özellikle iki taktiği yürürlüğe koymuştur. Birincisi, reformizmin etkinliğindeki kitleleri CHP'lilerin önde gelenlerini katlederek sindirmek, ikincisi, devrimcilerin etkinliğinde bulunan ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin odak noktası olan yerlerin topyekün imha edilmesidir. Bu yerler Türkiye'nin bugünkü şartlarında büyük bir oran tutmaktadır.

Faşist diktatörlük için birinci planın uygulanmasının şartları daha elverişlidir. Çünkü reformizmin etkisiyle bilinçleri çarpıtılmış ve gerçekleri görmekten alıkonulmuş insanların yani CHP'lilerin ve CHP'ye oy verenlerin faşizmin katliamları karşısında yılgınlığa kapılmaları kolay olmaktadır. Diğer yandan devrimcilerin bu olumsuz durumu yok etme yönündeki çabalarını engellemek için de, reformizmin etkinliğinden sıyrılan kitlelerin ileri unsurlarını ve devrimcileri faşist ordu ve polisin topyekün saldırısıyla tasfiye etmeye yöneliyorlar. Türkiye'nin son durumu bu özellikleri taşıyor. Bu plan CIA'nın yol göstermesi temelinde Genel Kurmay, ordunun generalleri, Güvenlik Kurulu, MİT, Kontr-gerilla, sivil faşistler ve faşist hükümet tarafından yürürlüğe konmuştur. Türkeşçi faşistlerin en önde ve azgınca kitlesel katliamlara girişmesinin nedeni budur.

Bütün bu gerçeklere rağmen hâlâ faşizm ve son günlerde yoğunlaşan faşist saldırılar devletin, ordunun kurmay başkanlığının, MİT'in dışında sadece MHP'lilerden ibaret gösterilmeye çalışılıyor, ordu ve jandarma konusunda hayaller yaydırmaya çalışılıyor.

Faşizmin Çorum halkına yeniden daha büyük bir güçle saldırması dahi revizyonizmin ve reformizmin etkisinde olan bir çok devrimciyi doğru fikirler etrafında birleşmeye sevkedemiyor.

Oysa Çorum ve benzeri yerlerdeki olaylar devrimle karşı-devrim arasındaki topyekün mücadelenin odak noktası haline gelmiştir. Çünkü Çorum halkı faşizmin saldırıları karşısında yeni mücadele biçimleriyle direniyor. Faşist milislerin saldırıları karşısında devlete sığınmıyor ve büyük ölçüde ona güvenmiyor. Kendi gücüne güveniyor, silahlanıyor ve barikatlar kuruyor. Barikatların arkasında günlerce mücadele ediyor. Bu yeni gelişme, emperyalistleri, egemen sınıfları, faşist diktatörlüğü doğrudan hedef alıyor. Ve toprak ağalarının, komprador burjuvazinin egemenliğini dolaysız bir biçimde tehdit ediyor. Çorum halkının direnişi Türkiye halkının faşizme karşı direnişi, faşist diktatörlüğü doğrudan hedef alıyor ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğini dolaysız olarak tehdit ediyor. Çorum halkının direnişi Türkiye halkının mücadelesine yol gösteriyor ve halk kitlelerinin dikkatini bu mücadeleye çekiyor. Emekçi kitleler ülkenin diğer yerlerinde de faşizme karşı Çorum halkının kullandığı mücadele yöntemlerini benimsemeye başlıyor.

Bu yüzden faşist diktatörlük Çorum ve benzeri yerlerde, devrimcilerin şu ya da bu şekilde etkinlik kurduğu bölgeleri topyekün yok etme seferberliğine başlamıştır. Çorum'da bir ay sonra yeniden bir faşist katliam girişiminin tezgahlanmasının nedeni budur. Yani Çorum halkının yarattığı direniş biçimini yok etmek ve bu direniş biçiminin yaygınlaşmasına meydan vermemek. Çorum'da tezgahlanan son saldırı bizatihi CIA'nın, MİT'in faşist generallerin ve hükümetin ortaklaşa planladıkları bir olaydır. MHP'li fa-

Devamı sayfa 2'de

FAŞİSTLERİN CHP'YE YÖNELİK TAKTİĞİ VE DEVRİMCİLERE DÜŞEN GÖREV

Son günlerde MHP'li sivil faşist çetelerin CHP yöneticilerine ve CHP içindeki ilerici, yurtsever, demokrat unsurlara yönelttiği terör hızla yoğunlaşmakta ve sistemleşmektedir.

MHP'li faşistler bazı CHP'lileri hedef alan cinayetlerine hız verirken, Türkeş son zamanlarda yaptığı birçok konuşmada CHP içindeki "aşırı solcu" olarak gösterdiği unsurları özellikle hedef gösteriyor ve çetelerine "yurdunu, milletini seven ama aldatılarak CHP'ye oy vermiş" milyonlarca insanı "kazanma" direktifini veriyor.

Yine AP'li Devlet Bakanı O. Eren öldürülenlerin "normal CHP'liler olmadığını" vurgulayarak, "normal CHP"lilere seslerini çıkarmadan bir kenarda oturarak, hiçbir şeye karışmamalarını öğütlüyor.

Tercüman'ın faşist köşe yazarı Rauf Tamer ise Demirel'e CHP'yi bir bütün olarak hedef göstermek yerine daha çok "etkili" olduğunu savunduğu MHP'nin taktiğini izlemesi gerektiği yolunda akıl veriyor ve bu taktik sayesinde MHP'nin birçok yerde CHP tabanını dağıttığı, pasifize ettiği ve "kazandığını" ileri sürüyor. Gerçekte ise Demirel'in de bu taktiğin bütünüyle destekçisi olduğu açıkça ortada.

Faşistler bütün bunlarla ne yapmak istiyor?

Bu saldırıların amacı, kendilerine büyük üçlüde teslim olmuş olan CHP yönetimini terörle iyice yıldırıp, sindirerek tamamen teslim almak, CHP içindeki öne çıkmış ilerici, yurtsever unsurları katlederek yok etmek, sindirmek ve bu durumun CHP'yi izleyen kitlelerde yaratacağını düşündükleri moral bozukluğu, yılgınlık ortamından yararlanarak onlar üzerinde hegemonya kurmaktır. Bu noktada faşist demagoji reformist demagojinin yerine geçirilmeye çalışılıyor.

Faşistler CHP'ye karşı uyguladıkları terörü yoğunlaştırarak CHP'nin reformist şeflerini tamamen teslim alma konusundaki hesaplarında yanılmıyorlar. Nitekim hayat da gösteriyor ki, faşist terör ve zorbalık ne kadar artar, sınıf mücadelesi ne kadar keskinleşirse, başta Ecevit olmak üzere CHP yöneticileri o kadar köşeye sıkışıyor ve faşistlere teslim oluyor.

Eskiden CHP yönetimi, faşistlerin saldırıları karşısında kitlelerin zorlaması ve demagojik amaçlarla da olsa birtakım kitle gösterileri, mitingler düzenler, Ecevit bu mitinglerde ya da televizyon ekranlarında faşistlere karşı bol keseden atıp tutardı. Şimdilerde ise CHP yöneticileri artık bu tür manevralara bile girmeye cesaret edemiyor, kendi partisinin üyeleri ve parlamenterleri birer birer katledilirken "bu saldırılar devlete yöneliyor" (!) "teröre karşı birleşelim", "diyalog kuralım", "onarım hükümeti kurulsun" gibi birtakım yavan lafları tekrarlayıp duruyorlar.

Ancak faşistler geçmişte CHP'yi izlemiş olan ve bugün de reformizmin etkisinden tamamen kurtulamamış emekçi kitleler üzerinde kendi hegemonyalarını kurmak ve onları faşist demagojiyle ağulamak konusunda bugüne kadar kayda değer bir başarı sağlayamadılar. Elbette kitleler bir zamanlar "umut" diye belledikleri, başta Ecevit olmak üzere, CHP'nin reformist şeflerinin kendilerine nasıl ihanet ettiğini her gün daha iyi gördüklerinde CHP yöneticilerine tepki duyuyor ve onlardan kopuyorlar. Ama yine hayat gösteriyor ki CHP'den yüz çeviren kitleler faşistlerin umduklarının tersine faşist demagojinin etkisine girmiyor ya da büyük çoğunluğuyla yılgınlığa düşerek pasifize olmuyor, aksine faşist terör, katliamlar ve zulüm karşısında daha da bileniyor ve kendilerine gerçekleri gösteren, onları faşizme karşı aktif mücadeleye çağıran devrimcilerin sesine daha fazla kulak veriyor, onları izlemeye yöneliyorlar. Yalnızca ülkenin üçte birini kapsayan son ara seçimlerde CHP bir milyondan fazla oy kaybederken, bu bölgelerde faşist partilerin oy oranlarını artıramamaları, yine faşistlerin ülkenin çeşitli yerlerinde ve bu arada Çorum'da giriştikleri son saldırılar karşısında, CHP'nin reformist şeflerinin halkı boyun eğmeye çağırmasına rağmen kitlelerin devrimcilerin önderliğinde yığınlar halinde direnmeyi seçmeleri bu olgunun açık kanıtlarıdır.

Bu durum devrimcilere, en başta da proleter devrimcilere önemli görevler yüklüyor.

Faşistlerin CHP'yi hedef alan saldırıları yoğunlaştırmaları, CHP'nin reformist şeflerinin ise iyice gericileşerek faşistlere tamamen teslim olmaları (örneğin Çorum'daki son faşist saldırı ve kitlelerin bu saldırıya karşı elde silah direnmesi karşısında bu ilde de sıkıyönetim ilan edilmesini önerecek kadar ihanet içine girmeleri) karşısında nasıl bir yol izlenmeli?

Bazılarının üstü kapalı ya da açık olarak önerdikleri çözüm yolu CHP'nin reformist şeflerini faşizme karşı direnmeye ikna etmek (!) partinin bütünlüğünü yeniden sağlamak ve örneğin bir CHP–MSP koalisyonuyla faşist hükümeti düşürerek "faşizmin tırmanışını durdurmak"! Bunun için de CHP'nin eleştirilerek desteklenmesi savunuluyor. Bu tür fikirler gerek CHP'den yüz çevirmekte olmasına rağmen henüz reformizmden tamamen kopmamış kitleler arasında, gerekse de devrimci - demokrat akımların safları arasında hâlâ oldukça yaygın.

Bu "çözüm yolu"nun reformizmi faşizme karşı gerçek bir alternatif olarak görmekten mevcut buhranın sorunlarını düzenin sınırları içinde çözmeye çalışmaktan ve halk kitlelerinin gücüne inançsızlıktan kaynaklanan bir çıkmaz yol olduğu açıktır.

Proleter devrimciler yıllardan beri faşizme karşı tutarlı, kararlı ve zafere götürecek bir mücadelenin yolunu gösteriyor ve bu uğurda mücadele ediyorlar. Bu yol reformizm ve revizyonizmden kesin bir kopuş, uzlaşmacı, kolaycı çözüm yolu hayallerinin bir yana bırakılması ve aktif, militan, kitlesel, uzlaşmaz bir mücadele yoludur. Komünistlerle devrimci - demokratlar arasında devrimci bir platform temelinde uzun vadeli, küçük çıkar hesaplarından arınmış, anti-faşist bir cephenin kurulması ve faşizme karşı mücadele etmek isteyen en geniş kitlelerin bağrında toplanabileceği güçlü bir alternatifin yaratılması yoludur.

Bugün özel olarak proleter devrimcilerin üzerine düşen önemli bir görev de reformizmden (özel olarak CHP'den) kopuş sürecinde olan kitlelere yaklaşacak ve onları devrim saflarına kazanmamızı mümkün kılacak yol ve yöntemlerin bulunması, yaratılmasıdır. Saflarımızda bugün bu konuda büyük eksiklikler vardır. Kitlelerin acil taleplerine sahip çıkmak zaten etkimiz altındaki insanlara bu taleplerin propagandasını yapmak değildir. Gerici önyargıların, ideolojilerin etkisinden henüz kurtulamamış da olsa bu talepler uğruna şu ya da bu şekilde harekete geçen, faşizme karşı mücadeleye katılmak isteyen insanlarla birleşmeden, devrim propagandasının ayakları havada kalmaya mahkumdur. Kitlelere yalnızca gerçekleri söylemek ve onları devrim saflarına çağırmak yetmiyor. Devrimin "pirüpak" devrimcilerle yapılacağını düşünmek affedilmez bir saflıktır. Dar kapıcılıktır, sekterlik, devrimci lafazanlık, kitlelerin kendiliğinden mücadelesi karşısında ilgisizlik böyle zamanlarda devrimci hareketin önüne çıkan en büyük engellerdir. Bu engelleri aşalım, insiyatifli, yaratıcı devrimciler, komünistler olarak kitlelerle birleşmeye onları yalnız bizim çağırdığımız yerde değil, aynı zamanda bulundukları yerde de örgütlemeye özel bir önem verelim. Kitlelerin bulunduğu her yere gerekirse savaş hilelerini de kullanarak girelim. CHP tabanına gerçek antifaşist mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğini kavratalım. Unutmayalım ki, öncülük eğer gerçekten kitleleri etkisi altına alamıyor, onları yönlendiremiyorsa boş bir sözden başka bir şey değildir. Eğer bugün kitleleri devrimciler kazanamaz, örgütleyemezse; reformizmden kopan yığınların faşizmin etki alanı altına girmediği şeklindeki gerçek bizi rahatlığa, rehavete, kendi halinden memnuniyete sürüklerse bundan yararlanacak er geç faşizm olacaktır.

Faşistlerin apaçık ortada olan hesaplarını boşa çıkarmak ve faşizmi yenilgiye uğratmak, ancak devrimciler, özellikle de komünistler üzerlerine düşen görevi yerine getirmeyi başarabilirlerse mümkündür.

YÜKSELEN DEVR
REFORMİZMİN V

Faşistlerin dört bir koldan devrimci mücadeleye ve halk kitlelerine yönelttikleri saldırılara rağmen ülkemizde yaşanan devrimci kabarış sürüyor.

Faşistler tüm kudurganlıklarına rağmen ne komünistlerin ve devrimci demokratların yürüttüğü örgütlü mücadeleyi dağıtabiliyor ne de halk kitlelerini sindirebiliyorlar.

Ülkemizde çelişkilerin şiddetlenmesi, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın yeni biçimlere bürünerek bir iç savaşa doğru gelişmesi, genelde revizyonizmi ve reformizmi de iflasa sürüklemekte, onların yığınlardan tecrit olma süreçlerini hızlandırmaktadır. Ancak elbette onlar bu süreci durdurmak için çabalamaktan yeni manevralar tezgahlamaktan geri durmuyorlar.

Bugün devrimci kabarışla faşist saldırılar arasında kalan CHP'nin manevra alanı oldukça daralmıştır. Bu duruma paralel olarak CHP'nin reformist şeflerinin karşıdevrimci yüzü ve önerdikleri politikanın nasıl halka ihanet anlamına geldiği her geçen gün daha fazla açığa çıkmakta, bu şefler faşizme iyice teslim olur, katledilmekte olan taraftarlarına ve partililere bile sahip çıkmazken devrime ve devrimcilere düşmanlık körüklemekte faşistlerle yarışmaktadırlar.

CHP'nin bir süre önce düzenlediği "küçük kurultay"da Ecevit'in konuşmasının başlıca teması, devrim ve komünizm düşmanlığıydı. Bunlara göre CHP'deki bunalım ve dağılma sürecinin başlıca sebebi, CHP'nin "kendi dışındaki solla ilişkiyi kesmede yeterince başarılı olamaması"dır. Nitekim M. Üstündağ DİSK'in son kongresinde yaptığı konuşmada bu konuda eskisinden daha kararlı davranacaklarını belirtirken, Ecevit de son grup toplantısında seçimlerdeki yenilgilerini bazı revizyonist partilerin radyo ve TV'de yaptıkları sade suya tirit demagojinin halkı ürkütmesiyle açıklamaya kalkıştı. Oysa gerek reformist CHP'nin gerekse de revizyonist partilerin içine düştüğü bunalım, onların sözde "faşizme karşı mücadele" adına kitlelere önerdikleri uzlaşma ve boyun eğme yolunun çıkmazını kitlelerin bizzat kendi deneyleri ve mücadeleleriyle görmelerinden kaynaklanıyor.

Bunun yanı sıra reformistler halka yönelen faşist saldırının kaynağını gizlemek için büyük bir çaba harcıyorlar. Bunu iki şekilde yapmaya çalışıyorlar. İlk olarak bu saldırıların egemen sınıflar, ve emperyalistler tarafından tezgahlandığı ve esas olarak onların devleti (ordusu, polisi ve tüm kurumlarıyla faşist diktatörlük) tarafından yürütüldüğü gerçeğini gizliyorlar. İkinci olarak da sözde karşı çıktıkları sivil faşist çeteleri faşist saldırıya karşı dişiyle, tırnağıyla, silahıyla direnen devrimci güçlerle aynı kaba koyarak "terörizme karşı çıkmak" adına hedef saptırıyorlar. Bunun sonucu olarak da "faşist saldırılar devlete yöneliyor", "devlet tahrip ediliyor", "devleti biz kurduk biz kurtaracağız" yollu demagojiler ağızlarından düşmüyor.

CHP reformistleri bu tür çarpıtma ve demagojilerle kitleleri uyutup, aldatarak faşizme yapılabilecek en büyük hizmeti yapıyorlar. Çünkü bugün halka yönelen faşist saldırının amacı zaten faşist bir diktatörlük olan mevcut devleti sağlamlaştırmak, tahrip edilmekten kurtarmaktan başka bir şey değil. "Terörizme karşı devlete destek olma" sloganını Türkeş'ten Demirel'e kadar en azgın faşistler sürekli tekrarlıyor. Çünkü onlar çok iyi biliyorlar ki "terörizme karşı devletin güçlendirilmesi" faşizme karşı mücadele eden emekçi kitlelerin devlet tarafından, faşist diktatörlük tarafından daha azgın, daha pervasız olarak ezilmesine davetiye çıkarmak anlamına gelir. CHP reformistleri geçmişte Maraş katliamını bahane ederek sıkıyönetim ilan ettiler. Onlar sözde sıkıyönetimin "demokratik" olacağını, "faşist çeteleri dağıtacağını" ilan ediyorlardı. Bugün ise gerçekler bu demagojiyi yerle bir etmiş bulunuyor. Ama görüyoruz ki Çorum'daki faşist katliam girişimi karşısında reformist şefler yine aynı telden çalıyor ve Çorum'da da sıkıyönetim ilan edilmesini istiyorlar. Ne için? Tabii barikatlarda direnen Çorum halkının, devrimcilerin direnişinin kırılması için... CHP'nin reformist şeflerinin mantığına göre faşizme karşı direnmek, onun azgınlaşmasına yol açıyor, o zaman ona boyun eğelim, onu kızdırmayalım. CHP'nin hükümete gelip "faşizmin sırtını yere getirmesini" (!) bekleyelim. Çünkü yalancı pehlivan Ecevit'e göre, faşizmin sırtını iki defa yere getirmiş (!) şimdi MSP su koyvermezse üçüncüye hazırlanıyormuş! Ne hikmetse "faşizmin sırtı yere geldikçe" halkımızın anası ağlıyor. Ecevit ve takımı herkesi kör, alemi aptal sanıyor, ama halk ne kördür ne de sersem. O giderek Ecevit ve takımını yalanları, demagojisi, hezeyanları ve çığlıklarıyla baş başa bırakıp devrimci mücadeleye yöneliyor. Faşizmin parlamentodaki orta oyunuyla değil, fabrikalarda, köylerde, sokaklarda, barikatlarda faşizmin resmi - sivil tüm güçlerine karşı yürütülen direnişin gelişmesi ve güçlenmesiyle yenilgiye uğratılabileceğini kavrıyor.

Bu arada CHP'nin içine düştüğü bunalım karşısında bazı reformist şefler sözde Ecevit ve takımına karşı muhalefet grupları oluşturarak, halk yığınlarının CHP'den umut kesmesini engellemeye ve Ecevit'in geçmişte oynadığı "umut tüccarı" rolünü üstlenmeye çalışıyorlar. Bunların halka söylediği ve söyleyebileceği yeni hiçbir şey yok. Yalnız bunların arasında kendilerine "sol muhalefet" adını veren bir klik, DİSK'de su başlarını tutmuş olan A. Baştürk'ün başını çektiği bir diğer grup, "CHP kendi solundaki terörizme bulaşmamış güçlerle işbirliği yapmalıdır" gibi safiyane bir slogan altında TKP ve diğer revizyonist partilerle CHP'nin bir blok oluşturmasını öneriyor; başka bir deyişle gün geçtikçe radikalleşmekte olan kitlelerin devrimci mücadeleye yönelmesini önlemek için yeni bir barikatın örülmesine çalışıyorlar. Bu slogan keskin laflar ardında kitlelerin daha ince yöntemlerle aldatılmasını amaçlayan gerici bir slogandır ve bu kliklerin oynamaya çalıştığı oyun mutlaka bozulmalıdır. Son DİSK Kurultayında Baştürk takımı ve TKP'lilerin oluşturduğu birlik ve CHP'nin sözde "sol kanat" muhalefetinin bu birliği desteklemesi gibi gelişmeler bu tehlikeli oyuna karşı mücadele etmenin önemini göstermiştir. DİSK Kurultayında 12 sendikanın bu bloka karşı tavır aldığını açıklaması olumlu bir gelişmedir. Ancak bu olumluluğun sözde kalmaması, revizyonizm ve reformizmle bağların gerçekten koparılması ve onlara karşı daha kararlı bir mücadelenin yürütülmesiyle mümkündür.

TKP, TİP, TSİP, TİKP gibi revizyonist partilere gelince....

Bunlardan ABD—Çin yanlısı TİKP sosyal faşistleri bir kenara bırakılırsa, diğerleri özellikle TKP "faşist saldırılara karşı yığınsal direniş", "genel grev" "barikatlara çıkmak" gibi keskin lafları ağızlarından düşürmüyorlar. Ama bunların bugüne kadar tek bir yerde olsun bu sloganları hayata geçirmek için mücadele ettikleri görülmediği gibi, kitleler ne zaman faşizme karşı mücadele etmek için harekete geçse, barikatlara çıksa, bu direnişleri kırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Onların bugün için mevcut düzenin korunmasında üstlendikleri esas görev, özellikle devletin rolü konusunda demagoji yapıp, kitleleri aldatarak, kitlelerin mücadelesini daha geri biçimlere çekip, düzenin sınırları dışına çıkmasını engelleyerek, kitlelerin moralini bozarak, onların demokratik, kitlesel örgütlenmelerini parçalayıp, sabote ederek ve teslimiyetçiliği egemen kılarak faşizmin saldırılarının başarıya ulaşması için koşulları hazırlamaktır.

Nitekim son zamanlarda bu çabalarına iyice hız verdiler. Çorum direnişi s-

RİMCİ MÜCADELE KARŞISINDA VE REVİZYONİZMİN MANEVRALARI

rasında TKP–İGD vb. sosyal-faşistlerin barikatları dağıtmaya gelen askeri birlikleri "ordu - halk kardeştir, faşist - polis kalleştir" gibi sloganlarla nasıl alkışladığını ve birçok barikatta direnişi nasıl kırmaya çalıştığını bütün halk gördü, yaşadı. Son DİSK Kurultayında K. Türkler, kendisine 15–16 Haziran'da işçileri katleden orduya nasıl alkış tuttuğunun hatırlatılması karşısında şunları söylüyordu: "Benim 15–16 Haziran 1970'de yaptığım konuşma eleştirilmektedir. Oysa ben bugün bile aynı görüşleri savunuyorum. Ordumuza silah sıkmakla işçi sınıfının amacına ulaşamayacağı kanısındayım."

Yine bu sosyal-faşistlerin CHP'nin yürüttüğü sözde "anti-faşist mücadele"ye övgüler düzerken, "faşizme karşı mücadele goşizme karşı mücadeleden ayrılmaz" sloganlarıyla faşizme karşı aktif olarak mücadele eden ve kitleleri bu doğrultuda harekete geçirmeye çalışan devrimci güçlere karşı silahlı saldırılar da dahil olmak üzere, her türlü yöntemle nasıl saldırdığını, ihbarcılığı meslek haline getirdiğini kitleler görüyor ve yaşıyor.

TKP'li sosyal-faşistler ve şürekası kitlelerin mücadelesini geri çekme taktiklerine bir temel teşkil etmesi için son zamanlarda ülkemizdeki devrimci kabarmanın durduğu ve gerilemeye başladığını savunmaya başladılar. Nitekim "Güneşli Dünya" adlı paçavralarında tüm Rus yanlısı revizyonist partileri birleşmek için ortaya attıkları, "legal, birleşik, yığınsal işçi partisi" sloganını açıklar ve onu gerekli kılan şartları tahlil ederken bunu açıkça yazdılar. Tek başına bu olgu bile onların devrimci kabarış dönemlerine özgü sloganları atarken nasıl sahtekarlık yaptıklarını ve kitleleri aldatmayı amaçladıklarını açığa çıkarıyor.

Bunun yanı sıra tüm revizyonistler, reformizmin yaydığı pasifist hayalleri tüm güçleriyle destekliyor, son CHP—MSP flörtünde olduğu gibi sahte alternatifler yaratarak kitleleri devrimci mücadeleden alıkoymaya çalışıyorlar.

Hayat bugün tüm devrimci - demokrat güçleri faşizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüten devrimci bir direniş cephesinde birleşmeye ve halk yığınlarına güven verecek, onları en geniş bir şekilde örgütleyecek ve mücadeleye sevkedecek güçlü bir alternatifi zaman kaybetmeden oluşturmaya zorluyor.

Faşizmin açık, reformizmin ve revizyonizmin sinsi saldırılarını bozguna uğratmanın yolu buradan geçiyor.

■

ÜLKEMİZDE ÇELİŞKİLERİN ŞİDDETLENMESİ, DEVRİMLE KARŞI-DEVRİM ARASINDAKİ ÇATIŞMANIN YENİ BİÇİMLERE BÜRÜNEREK BİR İÇ SAVAŞA DOĞRU GELİŞMESİ, GENELDE REVİZYONİZMİ VE REFORMİZMİ DE İFLASA SÜRÜKLEMEKTE, ONLARIN YIĞINLARDAN TECRİT OLMA SÜREÇLERİNİ HIZLANDIRMAKTADIR. ANCAK ELBETTE ONLAR BU SÜRECİ DURDURMAK İÇİN ÇABALAMAKTAN, YENİ MANEVRALAR TEZGAHLAMAKTAN GERİ DURMUYORLAR.

■

HAYAT BUGÜN TÜM DEVRİMCİ - DEMOKRAT GÜÇLERİ FAŞİZME KARŞI UZLAŞMAZ BİR MÜCADELE YÜRÜTEN DEVRİMCİ BİR DİRENİŞ CEPHESİNDE BİRLEŞMEYE VE HALK YIĞINLARINA GÜVEN VERECEK, ONLARI GENİŞ BİR ŞEKİLDE ÖRGÜTLEYECEK VE MÜCADELEYE SEVKEDECEK GÜÇLÜ BİR ALTERNATİFİ ZAMAN KAYBETMEDEN OLUŞTURMAYA ZORLUYOR.

FATSA OLAYLARINDAN ÇIKARILMASI GEREKEN DERSLER

Daha Çorum'da akan kanlar kurumadan, Demirel'in "Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın" komutuyla gözler Fatsa'ya çevrildi. Faşist saldırı Fatsa'ya yönelecekti. Gazeteler "nokta operasyonu" haberinin ilk defa bir ülkenin büyükelçiliğinden verildiğini yazdılar. Emperyalistlerin ve uşakları egemen sınıfların amaç ve planları açıktı: Onlar her ne pahasına olursa olsun kitlelerin muhalefetini bastırmayı, birkaç katliam ve teslim alıp sindirme örneğiyle emekçi kitleleri sindirmeyi, politika dışına itmeyi hedefliyor, planlarını buna yönelik ve geniş kapsamlı olarak yapıyorlardı.

Ve Fatsa halkını Türkiye halkından tecrit etmeyi amaçlayan birkaç günlük yoğun bir demagojik propaganda faaliyetinden sonra, diktatörlüğün güçleri, birçok yerden sevkedilen ordu ve polis birlikleriyle Fatsa'yı kuşatma altına aldılar, sonra bastılar. Aklı eren herkesi gözaltına alıp işkenceden geçiriyor, Fatsa'da ve Türkiye'de yaşayan insanlara gözdağı vermeye, emekçileri sindirmeye çalışıyorlar.

Fatsa'ya yönelen saldırıda ön planda olanlar bazı başka yerlerde olduğu gibi MHP'li sivil faşistler değildi. Onlar operasyonda yüzleri maskeli kılavuzlar, yol göstericiler, moda deyimiyle "devletin yardımcıları" olarak kullanıldılar. Saldıran, diktatörlüğün resmi güçleriydi, en başta onun temel şiddet aleti orduydu. Son zamanlarda başka yerlerde de, örneğin Çorum'da da ordu saldırılarda gittikçe öne çıkıyor, diktatörlüğün resmi ve sivil çeteleri daha açık bir şekilde işbirliği yapıyorlar.

Diğer her şeyi bir yana bıraksak dahi, sadece bu durumdan çıkarılacak ders çok önemlidir. Kitleler, hakim sınıfların ekonomik ve politik egemenliğine karşı yöneltilmeli; faşizm MHP'den ibaret olarak görülmemeli, hakim sınıfların devleti hesaba katılmalı, düşmanın komprador-feodal sınıflar ve onların diktatörlüğü olduğu belleklere kazınmalıdır. Bu gerçeği gözardı eden tüm anlayışların yenilgiye, çıkmaza götüreceği anlaşılmalıdır.

Faşizmin bir diktatörlük biçimi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının en azgın egemenlik sistemi olarak kavranması, ona karşı mücadelenin sorunlarına da açıklık getirecektir. Ekonomik ve siyasi saldırılarını azgınca geliştiren egemen sınıflara, onların faşist diktatörlüğüne, tüm faşist saldırılara karşı tutulması gereken yol, alınması gereken tutum nedir? En başta, yalnızca MHP'li faşistleri hedef alan, devlet hakkında hayaller yayan bir tutum nelere yol açar? Hayalci tutum, devletin resmi güçleri devreye girdiğinde çıkmaza ve kitlelerin ezilmesine götüreceği, yılgınlığı ve güvensizliği doğuracağı açıktır. Alınması gereken tutum, hakim sınıflar ve onların faşist diktatörlüğü üstüne hayaller yaymak, mevcut düzen ve diktatörlük şartlarında yapılacak çeşitli düzenlemeler aracılığıyla "geleceğin Türkiyesini" ya da onun "örneği"ni yaratmaya çalışmak değil, diktatörlüğe karşı mücadeleyi geliştirmeye, kitleleri bu doğrultuda seferber etmeye çalışmaktır. Mevcut düzen ve devlete karşı çıkılmadan, kitlelerin bırakalım kurtulmasının mümkün olmasını, kurtuluş yoluna bile giremeyecekleri ortadadır. Bu yöndeki bir çaba ancak ve ancak kitlelerin silahsızlandırılmasına, bilinçlerinin çarpıtılmasına yol açar.

Reformcu yazar Mümtaz Soysal, Milliyet gazetesindeki köşesinde Fatsa'da seçimle işbaşına gelen yönetime karşı yapılanları doğru ve haklı bulmadığını belirtiyor, diktatörlüğün izlediği ezme ve bastırma politikasını eleştiriyor. Ama reformizmi bir yana bırakırsak, sonucun böyle olacağı ve diktatörlüğün kendi politikasıyla çelişen politikalar izlemeye, kitlelerle doğru bir temelde olmasa da birleşmeye çalışan yönetimlere bile tahammül göstermeyeceği belli değil midir?

Kitlelerin en küçük taleplerinden bile hareketle diktatörlüğe karşı mücadele geliştirilmelidir. Onların doğrudan düzene yönelen ekonomik ve siyasi talepleri görmezlikten gelinmemeli, ama kuşkusuz düzene dolaylı olarak yönelebilecek talepleri de küçümsenmemelidir. Fatsa'da belediyenin girişimleri ve halkın seferber edilmesiyle çamurlu yolların kurutulması ve düzeltilmesi vb. gibi çalışmaları elbette küçümsemiyoruz. Belediyelerin imkanlarından, en küçük imkanlardan dahi yararlanılarak kitleler kazanılmaya çalışılmalıdır. Ama kitlelerin neye kazanılacağı sorusunun cevabı doğru olarak verilmeli, onların mevcut düzen ve diktatörlük şartlarında yol yapan su getiren insanlar olarak kazanılmasının yeterli olmadığı bilinmelidir. Tüm imkanlardan yararlanılarak en küçük taleplerinden hareket etmeyi bir yana itmeksizin kitleler düzene ve diktatörlüğe karşı mücadeleye kazanılmalı ve buna uygun olarak örgütlenmelidir. Belediyenin imkanlarından yararlanmak, seçimle işbaşına gelinen bir yerden yapılacak çalışmalarla devrim hareketini geliştirmeye çalışmak reddedilemez. Ancak böyle imkanlardan yararlanmanın mantığı önemlidir. Buradan yararlanılcak mıdır, yoksa bu imkan her şey olarak görülür, buralara dayanarak "geleceğin Türkiyesi" yaratılmaya mı çalışılacaktır? Sorun budur. Daha açık bir ifadeyle yararlanma mı, "belediye sosyalizmi" mi?

Sorun daha geniş boyutlarıyla Allende Şilisinde gündeme gelmişti. Orada ele geçirilen parlamentonun çoğunluğa yakını ve devlet başkanlığıydı. Ve reformist-revizyonist anlayışla devrimin gelişmesi açısından elverişli bir imkandan yararlanma değil, halkın iktidarının kurulduğunu ilan etme yoluna gidilmişti. Oysa devlet mekanizması belirli zedelenmelerle birlikte yerli yerinde duruyor, orduya hiç dokunulmuyordu. Kısacası, kitleler ayağa kalkmalarına ve demokrasi mücadelesi gelişmesine rağmen, reformizm ve revizyonizmin ağulamasıyla kitleler toparladıkları güçleri geliştirmeye, hakim sınıfların düzenini ve devletini hedeflemeye yönelemediler. Halk iktidarı ele geçiremedi, iktidar egemen sınıfların elinde kaldı, bu iktidarın temel aleti ordu yapısını ve niteliğini korudu; ama Şili'de iktidarsız bir halkın iktidarı ilan edildi! İktidar organının ise parlamento olduğu açıklanıyordu. Sonuç, gericiliğin güçlerini toparlamasıyla birlikte Fatsa operasyonundan daha büyük bir operasyonla Şili halkına saldırması ve azgın katliamlara girişmesi oldu. Gerici devlet mekanizması parçalanmadan Şili'de ülke çapında halk iktidarı ve yeni bir düzen kurulduğu iddiası ne kadar kofsa, faşist diktatörlük şartlarında da aynı işin bir bölgede gerçekleştiğinin ya da gerçekleşebileceğinin propagandasının yapılması o kadar kof bir hayaldir.

Şili'de olduğu gibi kitleler ayağa kalkmışsa, ya da Türkiye'de olacağı gibi kalkmaya yönelmişse, sınıf mücadelesinin karakteri kavranmalıdır. Onunla oyun oynanmamalıdır. Reformist teori ve anlayışlardan kopulmadan reformist revizyonist etkilenmelerden kurtulunmadan çıkmaza saplanılacağı anlaşılmalıdır. Ya komprador-feodal düzene ve faşist diktatörlüğe karşı olunacaktır, bu perspektifle hareket edilecek, elde edilen her türlü imkandan buna uygun olarak yararlanılacak ya da mevcut düzenin restorasyonu hedeflenecek, komprador feodal sınıfların ekonomik ve siyasi egemenliklerine karşı bir mücadele içine girilmeksizin düzenin çeşitli kötülüklerinin (örneğin çamurlu yolların vb.) restore edilmesine (düzeltilmesine) girişilecektir. Birincisi faşizme karşı, tekelci sermayeye karşı uzlaşmaz bir mücadeleyi, ikincisi onunla uzlaşmayı öngörür.

Nitekim Fatsa'da olanlar bu açıdan öğreticidir. Orada MHP'liler tecrit edilmişlerdi. Onlar hedeflenmişlerdi. Ama işte faşizm adına hedeflenen bundan ibaretti. Faşizmin sınıfsal dayanakları hedef alınmamıştı. Fiskobirlik ve DEMAS gibi işletmelerde köylülerin ilişkilerinin aşırı sömürüye dokunulmaksızın çeşitli şekillerde düzenlenmesi öngörülmüş, tefeci sömürüsüne karşı mücadele geliştirilmeye, en önemlisi kitlelerin bu temeldeki örgütlenmesi sağlanmaya çalışılmamıştı. Kitleler faşist diktatörlüğe, gerici sınıfların siyasi egemenliğine karşı eğitilip, örgütlenip seferber edilmiyordu. Kuşkusuz Fatsa'da iyi ve olumlu şeyler oluyordu, ama reformizmin kabuğu çatlatılmamıştı.

Her ne kadar "geleceğin Türkiyesi"nin örneği sunulduğu iddia ediliyorduysa da iktidarsız halka gerçek iktidar organının yöneltiği saldırı, Fatsa'da "huzursuzluk" olmadığı doğrultusundaki demeçlerle ve devrimcilerin, AP'lilerle CHP'lilerle, MSP'lilerde ne kadar iyi birleşmiş oldukları anlatılmaya çalışılarak bu gericilerden alınan desteklerle engellenmeye çalışıldı.

Burada tartışılmakta olan, yalnızca tartışılmakla da kalmayıp, çeşitli çatışmalara yol açmış olan bir anlayışa değinmek gerekiyor: Kitle örgütleri ve siyaset yasakçılığı sorunu.

Bilindiği gibi, kitle örgütlerinin faaliyetlerini ve örgütlülüğünü zedeleyeceği, başıbozukluğa yol vereceği iddiasıyla çeşitli kitle örgütlerinde partilerin ve siyasal grupların bağımsızlığı olamayacağı, bağımsız propaganda-ajitasyon ve faaliyetlere izin verilemeyeceği savunulmaktadır. Fatsa'da olanlar, bu anlayışın devrimcilere yönelik olduğunu, nitekim orada çeşitli gruplardan devrimcilerin bağımsız çalışmalarının engellenmeye çalışıldığını göstermektedir. Örneğin ODTÜ'de devrimcilerin bağımsız faaliyetleri engellenmeye çalışılırken, "yeni düzen"in kurulduğu (!) başka bir yere arama yapmak için jandarma davet edilmektedir. Yine gericilerle, AP'liler, MSP'liler ve CHP reformistleriyle, onların kendi fikirlerini savunabildikleri platformda birleşilirken, devrimcilerin bağımsız faaliyetlerinin izne tabi tutulmak istenmesi, doğrudan faşizme karşı mücadelede savunulan —revizyonizm ve reformizmden etkilenen— anlayışın bir sonucudur. Açıktır ki, reformist anlayışlar devrimcilerin faaliyetlerinin engellenmek istenmesi ile atbaşı gitmektedir.

Oysa kitlelerin birliğinin gönüllü bir birlik olabileceği ve böyle olacağı herkesin anlayabileceği bir şeydir. Tekelci sermayeye ve faşizme karşı mücadele etmek isteyen, böyle bir yönelim içinde olan herkesin gönüllü olarak kendi isteğiyle biraraya gelmesi ve birlikte mücadele etmesinin yolu, demokrasiyi kazanmayı amaçlayan böyle bir birliğin demokrasi temelinde gerçekleştirilmesidir. Bu, halkın sermayeye ve faşizme karşı mücadele amacıyla kurduğu komiteler ve halk cephesi açısından da böyledir. Bu komiteler ve halk cephesi, yalnızca ve basit olarak bir seçim ilkesinin kabul edilmesiyle ve çoğunlukla 3-5 kişi tarafından yapılan ve yapıldı - oldu denilen "seçimler"le demokratik olamazlar. Kendi isteğiyle komiteler ve cephe içinde biraraya gelen herkes kendi fikrini açıkça, hiçbir izin ve müdahaleye tabi tutulmadan ortaya koyup savunabilmeli, yanlış gördüğü her şeyi eleştirebilmeli ve seçilen komiteleri ve üyelerini istediğinde değiştirebilmelidir. Buna karşı çıkmak, halkın birliğinin önüne engel çıkarmaktan başka bir anlama gelmez ve böyle bir anlayışla devrimciler ve halkla devrimci ve demokratik bir temelde değil, çeşitli gericilerle reformist bir temelde birleşilebilir. Siyaset yasakçılığı, halkın birliğinin sağlanabilmesi için mutlaka bertaraf edilmesi gereken bir anlayıştır.

Halkın demokratik bir tarzda kurup işleteceği sermayeye ve faşizme karşı komiteler ve halk cephesi, kuşkusuz bir eylem birliğini gerektirecek ve onun üyeleri, cephe içinde birleşen halk belirli bir doğrultuda birlikte mücadele edeceklerdir. Burada bozgunculuğun savunulamayacağı açıktır. Ama bunun, cephe içinde çeşitli görüşlerin özgürce savunulabilir olmasıyla karıştırılmasından ve cephe içinde çeşitli farklı siyasetlerin propagandasının yapılmasının engellenmeye çalışılmasından daha berbat bir şey olamaz.

Gelelim direniş komiteleri ve onların iktidar organları (ya da onların çekirdekleri) olduğu iddiasına. Bu iddia ve faşizme karşı içinde halkın birleşeceği komitelerin bu anlayışla kurulmaya çalışılmasıyla Fatsa'da olup bitenlerin arasında yakın bir bağ olduğu açıktır. Ayaklanma dönemine girimeden gerici iktidar organlarına karşı halkın gerçek iktidar organları çıkarılmadan ve kuşkusuz mevcut düzen ve faşist diktatörlük parçalanmaya girişilmeden çeşitli komitelerin iktidar organları olarak ilan edilmesi tam bir saçmalıktır ve bu reformizme, restorasyon fikrinin yaygınlaşmasına, barışçıl geçiş hayallerinin yayılmasına kaynaklık eder. Nitekim Fatsa'da "yeni bir düzen kurulduğu", "yeni bir kültürün yaratıldığı", "tefeciliğin, vurgunculuğun, karaborsacılığın kökünün kazandığı" ve Demirel'in de Fatsa'yı bu nedenle hedef gösterdiği iddiaları, kesinlikle faşist diktatörlük şartlarında iktidar organları kurulabileceği anlayışından kaynaklanmıştır. Kitlelerin bilincinde hatalı şekillenmelere, düzen içinde "yeni düzenler" kurulabileceği hayallerine yol açan bu anlayıştan başka bir şey değildir. Bu anlayışın çıkmazı ve reformist karakteri, bir yandan "yeni düzen" propagandası yapılırken, diğer yandan arama yapmak üzere jandarmanın Fatsa'ya davet edilmesindeki çelişkide açık olarak yansımaktadır. Oysa yeni bir düzen kurmaya, gerçekten onun şartı doğduğunda, mevcut düzeni ve faşist diktatörlüğü yıkarak ve bu süreç içinde ayaklanma ve iktidar organları kurulacak gerçek iktidar organları kurarak girişilmelidir. Yoksa mevcut düzen içinde düzenler ve hakim sınıfların sınırsız siyasi egemenliği şartlarında iktidar organları kurulabileceği düşünülmemelidir. Böyle bir düşüncenin sonucu jandarmanın davet edilmesidir.

Fatsa halkı öteden beri devrimci-ilerici, demokrat bir geleneğe sahip yiğit bir halktır, mücadelecidir. O, bu özelliklerini özellikle fındıktaki tefeci-tüccar sömürüsüne karşı senelerdir yürüttüğü mücadeleyle, devrimcilere gösterdiği yakınlık ve aldığı anti-faşist tavırlarla göstermiştir. Direniş komitelerinin iktidar organları olarak kavranması reformist anlayışının restorasyoncu, uzlaşmacı, mücadeleyi engelleyici fikirleri yaygınlaştırması, onun mücadelesini saptırmış, doğru bir yönde gelişmesini engellemiştir. Suç reformist teorilerindir. Silkilip atılması gereken bu teorilerdir. Fatsa'da "yeni bir düzen" kurulduğunun propagandasının yaygınlaştırılması yerine, kitleler gerçek bir anti-faşist mücadele içinde birleştirilmeye, bu birlik yalnız Fatsa'da değil, Fatsa halkıyla civar köylüler ve Ordu ve Karadeniz'in diğer il ve ilçelerinin halkı arasında da sağlanmaya ve bir saldırı halinde genelleştirilen bir direniş yaratılmaya çalışılsaydı, durum kuşkusuz bugünkünden farklı olabilecekti. Halkın mücadeleci geleneği gelişecek, hakim sınıfların yaratmaya çalıştığı Türk-Gürcü vb. ayrımların üstesinden gelinerek emekçi kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı mücadelesi ilerleyecekti. Yine zaman geçmiş değildir. Terk edilmesi gereken hatalı siyasettir. Hepsi o. Çünkü kitlelerin önünü karartan bu siyasettir. Faşist diktatörlük altında iktidar organları ve yeni bir düzen kurulabileceği reformist hayalidir.

■

DEVRİMCİ GRUPLAR ARASI ÇATIŞMANIN NEDENİ VE ZARARLARI

DY VE KSD MESELEYE YİNE KİMİN ÖNCE SALDIRDIĞI AÇISINDAN BAKIYORLAR. HER İKİ GRUP DA DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİNDEN YANA OLDUKLARINI VE ÇATIŞMAYI YARATANIN KENDİLERİ OLMADIĞINI SÖYLEYİP DURUYORLAR. AMA NE VAR Kİ, YİNE ÇATIŞMAYA MEYDAN VEREN GÖRÜŞLERİ ISRARLA SAVUNMAYA DEVAM EDİYORLAR.

HEGEMONYA VE ZOR TEMELİNDE DEVRİMCİLER ARASI BİRLİKLER OLUŞTURULAMAZ. DEVRİMCİLER ARASI BİRLİKLERİN OLUŞMASININ ESASI GÖNÜLLÜ BİRLİKTİR VE HER ŞART ALTINDA DA ZOR UNSURUNUN BİR YANA ATILMASIDIR

Son günlerde özellikle Devrimci Yol ve KSD arasındaki çatışmanın devrimci mücadeleye nasıl zarar verdiği somut olaylar tarafından kanıtlanmaktadır. Faşizmin azgınca saldırısı şartlarında ortaya çıkan çatışmanın yarattığı olumsuzluk nedeniyle devrimciler biraraya gelip devrimci bir mücadele platformu etrafında ortak hareket etmekten yan çiziyorlar ve bu ortamdan revizyonizm alabildiğine yararlanıyor. Özellikle TKP'li revizyonistler, faşizme karşı mücadeleyi baltalamak ve teslimiyeti yaygınlaştırmak için devrimciler arasında çıkan olumsuzluklardan yararlanıp bazı devrimci demokrat grupları yanlarına çekmeye çalışıyor. Böylece artan faşizmin saldırılarına karşı kitleleri seferber edecek bir direniş ve mücadele örgütlenemiyor.

Gerek DY ve gerekse KSD aralarındaki çatışmayla ilgili olarak görüşlerini yayınladılar. Ne var ki, meseleye yine kimin önce saldırdığı açısından bakıyorlar. Her iki grup da, devrimcilerin birliğinden yana olduklarını ve çatışmayı yaratanın kendileri olmadığını söyleyip duruyorlar. Ama ne varki, yine çatışmaya meydan veren görüşleri ısrarla savunmaya devam ediyorlar. Bu anlamda *KSD'ye bir haksızlık yapmamamız gerekiyor;* çünkü o, çatışmaya neden olan siyasi grupların bağımsız faaliyetinin engellenmesine karşı olduğunu söylüyor. Bu konuda tabanını da eğitmeye çalıştığını ileri sürüyor. Pratik, bu söylenenleri aynen doğrulamamasına rağmen, bu yönde atılan adımları dahi olumlu buluyoruz. Çünkü devrimci gruplar arasındaki çatışma, rekabet, birbirleri üzerinde hegemonya kurma ve diğerlerinin siyasi faaliyetini yasaklama anlayışı ve girişimlerinden doğuyor.

HEGEMONYA VE ZOR TEMELİNDE DEVRİMCİLER ARASI BİRLİKLER OLUŞTURULAMAZ

Biz bu düşünce davranışlara karşı tavır aldık ve tüm devrimci - demokrat grupları da bu düşünce ve davranışlara karşı çıkmaya çağırdık. Özellikle Devrimci Yol'a bu davranışlara karşı tavır alması için çağrıda bulunduk. Devrimci Yolcu arkadaşlar bu çağrımıza cevap vermediler ve hatta devrimciler arası çatışmaya meydan veren düşünce ve davranışların mahkum edilmesine katılmayacaklarını açıkça söylediler. Bunun karşısında biz, sadece bir düşünceyi ve davranışı, ama hiçbir şekilde bir grubu mahkum etmeme temelinde KSD ve DS ile ortak bir tavır aldık ve bir bildiri yayınladık. DY, bunu kendi grubuna karşı bir blok oluşturma olarak göstermeye yelteniyor. Oysa DY'a karşı bir bloğun siyasi çizgisini hedef alması ve buna karşı bir mücadele açması gerekir. Ve biz DY'u devrimci - demokrat ve ittifak kurulması gereken bir grup olarak gördük ve bu görüşümüz şimdi de değişmemiştir. Bununla birlikte ittifak kurduğumuz bize en yakın grup DY'dur. Biz devrim adına bundan memnunuz ve bunun sürdürülmesinden yanayız. Nitekim HK-KSD-DS'nin ortaklaşa yayınladıkları bildiride bir grubun mahkum edilmemesine özen gösterdik. Nitekim yayınlanan bildiri dikkatlice okunduğunda devrimci gruplar arasındaki çatışmaya meydan veren düşünce ve davranışların hedef alındığı açıkça görülmektedir.

Tabii ki, bildirinin hedef aldığı düşünce ve davranışların DY tarafından savunulup gösterildiği bir gerçektir. DY, bu düşünce ve davranışının hedef alındığını gözardı etmek için grubuna karşı bir blok oluşturulduğu izlenimini yaratmaya çalışıyor. Mesele bundan ibarettir.

DY'nin meseleyle ilgili olarak yayınladığı bildiride, devrimciler arası birlikten yana olduğunu söylemesi, çatışmaların devrimci mücadeleye zarar verdiğini kabul etmesi olumludur. Ama mesele sadece bunu tespit etmekten ibaret değildir. Bir taraftan yanlış ve sakat bir demokrasi anlayışı savunulacak ve diğer grupların siyasi bağımsızlığı reddedilecek, siyasi faaliyetleri denetim altına alınmak istenecek, arkasından da devrimci gruplar arası birleşmelerden yana olduğu söylenilecek. Hegemonya ve zor temelinde devrimciler arası birlikler oluşturulamaz. Devrimciler arası birliklerin oluşmasının esası gönüllü birliktir ve her şart altında da zor unsurunun bir yana atılmasıdır.

KİTLELER ÇETİN SINIF MÜCADELESİ İÇİNDE HANGİ GRUBUN KENDİ GERÇEK ÇIKARLARINI SAVUNDUĞUNU GÖRÜP KAVRAYABİLİRLER VE KAVRAYACAKLARDIR

DY, kitle örgütlerinin merkezi disiplinini sağlayalım, "kargaşalık yaratmayalım" adı altında, diğer devrimci- demokrat gruplara hayat hakkı tanımıyor veya siyasi faaliyetlerini sınırlamaya yelteniyor. DY, demokrasiyi, disiplini, çoğunluğun iradesini, sınıflarüstü kavramlar olarak kavrıyor ve içeriklerini boşaltıyor. Bunun yanı sıra, kendisinin dışındaki gruplarla kitle örgütlerinin birarada bulunamayacağını ve ancak devrimci gruplar kendi siyasi bağımsızlıklarını dağıtarak kitle örgütleri içerisinde yer alabileceklerini ileri sürüyor. Başka bir deyişle, DY'nin siyaset ve taktikleri kabul edilerek ve bunların dışına çıkılmayarak kitle örgütleri içinde yer alınabileceği söyleniyor. Buna ters tavır aldığın zaman demokrasiyi ihlal etmiş oluyorsun (!) ve kitle örgütlerinin fonksiyonunu ortadan kaldırıyorsun! İşte senelerden beri devrimci gruplar arasındaki çatışmalara meydan veren neden, DY'nin kendi siyaset ve taktiklerini diğer gruplara zorla kabul ettirme düşüncesi ve yöntemidir. (Böyle düşüncelerin yalnızca DY'da olmadığı, KSD ve DS gibi gruplarda da varlığını sürdürdüğü unutulmasın).

DY'nin mekanik bir demokrasi anlayışı var. Hangi sınıf için sorusunun cevabı, DY'nin düşünce sisteminde yer almıyor. Ona göre demokrasi, aynı sınıflar içinde hem özgürlüğü ve hem de zoru içerir. Oysa demokrasi, sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte doğmuştur ve sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte de yok olacaktır. Yani sınıf ayrılıklarının ve sınıf mücadelesinin dışında bir demokrasi söz konusu değildir ve olamaz. Demokrasinin çeşitli sınıfsal karakterlere büründüğü bir gerçektir. Demokrasi, bazı sınıflara karşı zoru, bazılarına karşı özgürlüğü içerir. Proletarya ve emekçi sınıflar için demokrasi, karşı-devrimci ve ezen sınıflar için ise şiddet ve *zor* unsurunu oluşturur. Emekçi sınıfların çıkarına işlev gören demokrasi, tüm emekçi sınıf ve tabakaların gönüllü birliği temelinde yükselir. Kesinlikle de böylesine bir demokraside emekçi sınıfların herhangi birisi için zor unsurunun hayatiyet bulması düşünülemez. Nerede bunun tersine bir olgu ortaya çıkarsa, o zaman orada, ezen sınıf ve tabakaların şu veya bu şekilde egemenliğini sürdürdüğü ortaya çıkar. DY'nin çeşitli alanlarda bu şekilde davranışlarının ortaya çıkması, onun küçük-burjuvazinin üst kesiminin de çıkarını gözeten bir siyasi hareket olmasından dolayıdır. DY'nin bu sınıfsal tavrı terk etmesini istiyor ve devrimciler arası birliğe zarar verenin bu tavır olduğunu söylüyoruz. Devrimci gruplar arasındaki ve emekçi kitlelerin örgütleri içindeki demokrasi, grupların ve o örgütlerin üyelerinin gönüllü birliğine dayanır. Kitle örgütlerindeki disiplin, bu temelde hayat bulur.

Halk kitleleri homojen bir tabaka teşkil etmezler. Ve aralarında sınıf farklılıkları vardır ve de bu sınıf farklılıklarından doğan ayrı ayrı siyasi gruplar oluşturmaları söz konusudur. İşte böylesine bir objektif temelde kitle örgütlerinde gönüllü irade birliğinin temeli üzerinde disiplin oluşturulmalı, azınlığın çoğunluğun kararına uyması sağlanmalıdır.

DY, çeşitli alanlarda kitle örgütlerinin merkezi faaliyetinin sözde baltalandığından bahsediyor ve kitle örgütlerinin aldıkları kararların dinlenmediğini ileri sürüyor. DY'nin bu bahanesinin esası, siyasi grupların bağımsız faaliyetini ortadan kaldırmanın kamuflesidir. Oysa, bir yandan kitle örgütlerinin kendi merkezi faaliyetini yürütmesi ve onun içinde yer alanların bu faaliyete katılması sözkonusu iken, diğer yandan çeşitli devrimci demokrat grupların hiçbir denetim ve baskıyla karşılaşmadan siyasi faaliyetlerini yürütmelidirler. Ancak bu temelde, bir dönem kitle örgütlerinin yönetiminde siyasi etkinliğini kuran ve son tahlilde de kitlelerin çıkarlarını tutarlı bir şekilde savunmayan grupların yönetimi alaşağı edilebilir. Kitleler kendi deneyleriyle ve bilinçlenerek gerçekten tam olarak kendi çıkarını savunan siyasi hareketin etrafında toplanabilir. Biz içinde yer aldığımız kitle örgütlerinin —azınlığın çoğunluğun kararına uyması ilkesi temelinde— aldığı kararları yanlış da bulsak, uyarız ve pratik içinde yanlışlığını kitlelere kavratmaya çalışırız. İşte DY, siyasi bağımsız faaliyetleri önleyerek, yanlış siyaset ve taktiklerinin pratik içinde ortaya çıkmasını zorla engellemeye çalışıyor. Örneğin DY, çeşitli birimlerde elinde bulundurduğu kitle örgütlerine dayanarak kitle mücadelesini önlüyor, kitleleri mücadeleden alıkoyuyor. Bir yandan da bu siyasetlerine karşı mücadele edilmesini de zora başvurarak engellemeye çalışıyor. İşte DY'nin disiplin ve demokrasisi budur. Oysa, devrimciler ve devrimci gruplar, siyasi bağımsız örgütlenmeleri ve faaliyetlerini yürütmeleri temelinde kitle örgütlerinde yer alır ve onun disiplinine uyarlar.

SINIF AYRILIKLARININ VE SINIF MÜCADELESİNİN DIŞINDA BİR DEMOKRASİ SÖZKONUSU DEĞİLDİR VE OLAMAZ

Bir yandan DY, kitle örgütü ve kitle örgütlerinin disiplini adı altında, çeşitli kitle örgütlerinin kendi siyaset ve taktiklerini uyguladığını gözlerden kaçırmak istiyor ve hiç kimsenin de kendi siyaset ve taktiklerine karşı muhalefet yürütmesini kabul etmiyor. Kitle örgütlerinin hiçbir şart altında ve hiçbir şekilde de diğer devrimci-demokrat grupların varlıklarını inkar edemez ve onların siyasi propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini ortadan kaldırmak için karar alamaz. O zaman o, devrimcilerin gönüllü birliği temelinde oluşan kitle örgütü olmaktan çıkar, bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde zor ve hegemonya sürdüren (tabii ki karşı-devrimci sınıfları kasdetmiyoruz, bunlar üzerinde devrimcilerin etkin olduğu kitle örgütleri zor uygular) bir araca dönüşür. Örneğin sömürücü sınıfların çıkarını temsil eden faşistlerin, revizyonistlerin ve reformistlerin ellerindeki sendikalarda olduğu gibi.

DY'nin bir de dört elle sarıldığı çoğunluğun iradesi meselesidir. DY'ye göre çoğunluğun iradesi, salt belli bir gün yapılan seçimlerle elde edilir. Çoğunluğun iradesi meselesine böyle bir yaklaşım, ülkemizdeki gerici sınıfların, biçimsel olarak çoğunluğun iradesini gerçek çoğunluğun iradesi olarak gösterme anlayışının bir diğer yansımasıdır. Çoğunluğun gerçek anlamda iradesinin teşekkül etmesi, emekçi sınıfı ve tabakaların kendi kurtuluşlarının bilincine varması ve kendisini kurtuluşa götüren siyaset etrafında birleşmesiyle oluşur. Oysa DY'nin bugün savunduğu siyaset ve görüşler, devrimci ve demokrat bir muhtevada olsa dahi, emekçi sınıf ve tabakaları sosyal kurtuluşa götürecek bir içeriğe sahip değildir. Onun siyasetleri tutarsız ve yalpalayan küçük-burjuva karakterdedir. Böyle düşünmeseydik, o zaman bağımsız bir siyasi grup olma iddiamız sözkonusu olmazdı ve DY'a katılırdık. DY'cular bizim bu iddiamıza katılmayabilirler ve kendi siyasetleri etrafında toplanan insanların gerçek anlamda çoğunluğun iradesinin oluşmasıyla biraraya geldiğini söyleyebilirler. Bu onların sosyal pratik tarafından kanıtlanmayan iddiası olmaktan ileri gitmez. Biz bu düşünceden kalkmarak, son tahlilde DY siyaseti etrafında toparlanan emekçilerin gerçek anlamda çoğunluğun iradesinin oluşmasıyla biraraya geldiklerini düşünmüyoruz. Ve sınıfsal bir içeriği olmayan bir çoğunluğun iradesi kavramını da yanlış buluyoruz. DY'nin çeşitli birim dernekleri ve kitle örgütlerinde sağladığı çoğunluğun iradesi denilen yönetime gelmelerinin de geçici olduğunu, eninde sonunda bu durumlarını kaybedeceklerini düşünüyoruz. Bunun da ancak demokrasi temelinde oluşabileceğini söylüyor ve kitle örgütleri içinde devrimci grupların siyasi bağımsızlıklarını savunuyoruz. Çünkü kitleler çetin sınıf mücadelesi içinde hangi grubun kendi gerçek çıkarlarını savunduğunu görüp kavrayabilirler ve kavrayacaklardır.

DY'ye yönelttiğimiz bu eleştiriler aynı zamanda KSD ve DS gibi grupları da hedef almaktadır. Bu gruplar, DY'nin savunduğu türden demokrasi, çoğunluğun iradesi ve disiplin anlayışları savunmalarına rağmen, bu anlayışları terk etme doğrultusunda belli adımlar atmaların da olumlu olduğunu yukarıda belirttik. Ama onlar bu anlayışlardan tümüyle sıyrılmış değillerdir. Kendi üzerlerinde uygulanan zora karşı tavır alıyor ve bu yüzden bu tür düşünceleri terk etmeye yöneliyorlar, ama bu düşünceleri köklü bir şekilde reddedip pratiğe açık olarak uygulamaktan da çekiniyorlar.

DEVRİMCİLER ARASI ÇIKAN GÖRÜŞ FARKLILIKLARI İKNA YÖNTEMİYLE GİDERİLMELİDİR

DY'nin demokrasi konusundaki fikirlerini kitleler içinde tartışmaya açmasını ve böyle bir tartışma istemesini olumlu buluyor ve bu tartışmaların temelinde görüş farklılıklarının ikna yöntemiyle giderilmesini istiyoruz. Bu tartışmaların sürdürülmesinden yanayız. Ve tüm devrimcilerin ve devrimci grupların zora başvurmasından kaçınmasını istiyoruz. Biz kendi payımıza konunun tartışılmasını sürdürecek, görüşlerimizi daha detaylı olarak açacak ve hiçbir devrimciye ve devrimci gruba karşı zor kullanmayacak, zora boyun eğmeyecek ve kimseye zorla görüş kabul ettirmeye çalışmayacak, bunlara karşı mücadele edeceğiz.

Oysa devrimci gruplar arasındaki çatışmaları yaratan ve olumsuzluklara neden olan bu düşüncelerdir. Bütün devrimciler bu tür düşünceleri tek etmelidirler.

Baştarafı 1'de

şistler bu planı yürürlüğe koymak için görevlendirilmiştir. Nitekim Çorum'da başlayan faşist saldırıyı faşist diktatörlüğün Fatsa ve çevresindeki saldırıları izlemiştir. Bu saldırıların ülke çapında yaygınlaştırılacağı açıkça ilan edilmiştir. Çorum, Fatsa ve benzeri yerleri hedef alan faşist saldırı aynı temelden ve faşist güçlerin ortak hareketlerinden kaynaklanmaktadır ve tümüyle faşist diktatörlük tarafından yürütülmektedir.

Revizyonizm ve reformizm ve onların etkisinde kalan küçük-burjuva hareketler bu gerçeklere uygun hareket edilmesini önlemeye çalışıyorlar. Hâlâ orduya, jandarmaya güven duyulmasını, her şeyi yapanın sadece MHP'liler olduğunu yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Revizyonizm ve reformizm, faşizmin saldırıları karşısında geri çekilmeyi öneriyor ve buna uygun taktikleri uygulamaya çalışıyor.

Oysa emperyalizm tarafından desteklenen faşizmin topyekun saldırısına karşı ülke çapında kitlelere dayanan ve devrimci gruplar arası birlikleri oluşturmayı da kapsayan bir direnişin örgütlenmesi zorunludur. Bugün düne göre faşizmin saldırıları karşısında grev, genel grev, boykot, iş bırakma, gösteri ve yürüyüş gibi eylemlere başvurmak ve bunları hazırlamak daha aciliyet kazanmıştır. Bir dönem bu gelişmeyi göremeyen devrimci-demokrat gruplar bugün Çorum ve Fatsa gibi yerleri hedef alan saldırılar karşısında genel grev ve diğer kitlesel direnişlere girmeyi önermektedirler. Önerilenler önceden olduğu gibi lafta kalmaktadır. Faşizmin yoğunlaşan saldırısının kaynağı emperyalizmdir, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Bunların siyasi ve ekonomik iktidarlarını hedef alan kitlesel mücadelelerle faşizmin saldırıları püskürtülebilir ve devrimin gelişmesi sağlanabilir.

Bu konuda ciddi adımlar atmak ve hazırlık yapmak gereklidir. Sözde faşizme karşı olduğunu söyleyen DİSK'in revizyonist ve reformist sendika ağalarının almış olduğu genel grev kararını hayata geçirmek için, bunlara, işçilere dayanarak baskı yapmalı, mücadele süreci içinde işçiler sendika ağalarının engellemesini bertaraf edecek şekilde hazırlanmalı ve örgütlenmelidir.

Faşist diktatörlüğün son günlerde Fatsa'yı kuşatması karşısında DİSK'in içinde yer alan ve yönetimini çeşitli devrimci-demokrat hareketlerin oluşturduğu sendikalar genel grev çağrısında bulunuyor ve DİSK yönetimini bu konuda almış olduğu kararı uygulamaya çağırıyorlar. Bu sendikaların çağrısı olumludur. Ancak mesele yalnızca DİSK'in sendika ağalarına çağrıda bulunma meselesi değildir. Bu sendikaların kendileri bu konuda somut adımlar atmalı, başlatacakları grevlerle genel grevi başlatmayı hedeflemelidirler. Oysa şimdiye kadar bu sendikalar genel grevin sadece lafını ettiler ama ciddi adımlar atmaktan çekindiler.

Faşist diktatörlüğün saldırılarının ilk hedefi eskiden olduğu gibi yine devrimci gruplardır. Revizyonistler bu durumu sevinçle karşılıyor ve dört gözle faşist diktatörlüğün devrimci grupları dağıtmasını bekliyorlar. Onlar böyle bir ortamda kitleleri rahatça etraflarında toplayabileceklerini ve onların mücadelesini bastırıp pasifize edebileceklerini düşünüyorlar. Özellikle TKP ve TİKP bu konuda yoğun bir propagandaya girişmişlerdir. Onlar devrimcileri çeşitli şekillerde karalayarak onların etkilediği kitlelerin moralini bozmaya, onları siyaset dışına itmeye, böylece devrimci mücadeleyi dağıtmaya çalışıyorlar. Bütün bunlara rağmen devrimci-demokratik gruplar arasında faşizme, revizyonizme ve reformizme karşı tutarlı bir ittifak oluşturulamıyor. Oysa bugün devrimcilerin biraraya gelmesi faşizme karşı ortak eylemler yapmaları ve kitleleri giderek daha güçlü bir biçimde faşizmin karşısına dikmeleri daha da önem kazanmıştır. Faşist devlet güçlerinin topyekun saldırıya giriştiği bir dönemde devrimciler arasındaki anti-faşist eylem birliklerinin zorunluluğunu görmemek, devrimin gelişmesinin ezilmesine sessiz kalmakla, devrimin güçlerinin dağıtılmasının tarihi sorumluluğunu paylaşmakla özdeş duruma gelmiştir. Bu olumsuz durum özellikle Devrimci Yol için geçerlidir. Devrimci Yol, faşizme karşı birleşmeden çok, diğer gruplar arasında çatışmalar üzerinde duruyorlar ve bu çatışmaları bahane ederek eylem birliklerine yanaşmıyorlar. Devrimci Yol hızla bu tavrını gözden geçirmeli ve değiştirmelidir. Devrimin güçlerinin toparlanması, faşizmin saldırıları karşısında revizyonizmin ve reformizmin yaygınlaştırmaya çalıştığı teslimiyetçiliğin yok edilmesi, yılgınlığın, paniğin ortadan kaldırılması, devrimcilerin devrimci, anti-faşist bir platforma biraraya gelmelerine ve mücadele etmelerine bağlıdır.

Biz tüm devrimcileri ülke çapında faşizmin saldırıları karşısında güçlü direnişler ve mücadeleler örgütlemeye çağırıyoruz.

Özellikle sivil faşistlerin saldırı ve katliamlarına karşı giderek silahlanan emekçi halkın çabalarını desteklemek, geliştirmek görevi önümüzde acil bir görev olarak duruyor. Sivil faşistlerin her tarafta, özellikle mahallelerde, köylerde, kasabalarda oluşturdukları ve kitleleri sindirmek, devrimcileri katletmeyi amaçlayan çetelere karşı silahlı birlikler oluşturmak zorunlu hale gelmiştir ve zaten halk her yerde bu birlikleri oluşturmaktadır. Bütün gücümüzle bu birliklerin geliştirilmesi için çalışmalıyız. Bir yandan sermayenin ve faşizmin saldırıları karşısında grevlere, genel greve, iş yavaşlatmalara, gösteri, yürüyüş gibi mücadele biçimlerine başvururken, diğer yandan faşizme karşı sivil faşistlerin saldırılarına karşı özel bir önem vermeliyiz.